

ผู้หญิงชื่อกาย

บทที่ 4

ญาติทั้งสี่ของหญิงสาวผู้กลับมาจากความตาย กำลังนั่งหันหน้าเข้าหากัน พุดกันอยู่อย่างเคร่งเครียดเมื่อร่างสูงใหญ่ในเครื่องแบบของนายทหารปรากฏขึ้น คู่ชายหญิงที่เขาพาขึ้นจากน้ามองมาเห็น สะกิดเรียกกันดู แล้วให้คำอธิบายแก่ชายหญิงสูงวัยที่ถามว่านายทหารผู้นี้เป็นใคร เป็นเรื่องแปลกที่ไม่ได้ทำให้ภรรยารู้สึกแปลกใจ ที่สีหน้าท่าทีของคนทั้งสี่ แม้แปลกใจกริ่งเกรงกับเครื่องแบบที่เขาสวมใส่ แต่ก็ไม่ได้แสดงความเป็นมิตรหรือรับรู้ในบุญคุณแต่อย่างใดเลย

ชายหนุ่มเดินเข้าทักทาย ก่อนจะถาม

“น้องเขาเป็นยังไงบ้างครับ”

“อาการดีขึ้นมากแล้วครับ” ชายคนหนุ่มตอบโดยยังวางสีหน้าไม่สนิท ภรรยาสังเกตเห็นแต่ว่าทำเป็นไม่สนใจ ถามว่า

“พุดอะไรกันบ้างหรือยัง ขาดอากาศไปนาน สมองเธอปรกติเหมือนเดิมหรือเปล่า”

“ยัง... เอ้อ... ยังไม่ค่อยได้พุดกันครับ...”

“คุณหมอยังไงบ้าง”

“หมอให้กลับบ้านได้แล้ว..!”

หญิงสูงวัยแทรกเสียงดังอย่างไม่เป็นมิตร คนทั้งสามไม่คิดว่าเธอจะพุด หญิงสาวรีบจับแขนเธอไว้ หันมาป้ันยิ้มพุดว่า

“คือน้องแข็งแรงดีไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงแล้วค่ะ”

ภรรยา ยิ้มขริ้มๆ “อย่างนั้นก็ดีแล้ว เป็นข่าวดีมากทีเดียว... ผมขอเข้าไปดูเธอหน่อยนะครับ”

“คุณจะทำอะไรน่ะ คุณไม่มีอะไรน่าดูสักหน่อย”

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว เห็นว่าอีกสามคนวางสีหน้าไม่สนิทกับอาการเฉยๆ ของหญิงสูงวัยที่อารมณ์พลุ่งพล่านขึ้นตั้งแต่ว่าเขาเป็นคนให้การปฐมพยาบาลจนหัวใจที่หยุดเต้นไปนานแล้วกลับมาเต้นขึ้นใหม่

“นั่นสิ หน้าน้องเขาโดนอะไรมาครับ”

“ก็มันเป็นลูกผีมาเกิดนะสิ..!”

“คือมันโดนหนูกัดตั้งแต่เกิดครับ...” ชายสูงวัยรีบตอบเพื่อหลบเกลื่อนโทสะของภรรยา “ความจริงกายไม่ใช่ลูกแท้ๆ หรือ แม่มันเป็นใครก็ไม่รู้ แอบคลอดในวัดแล้ววางทิ้งไว้ใกล้ที่ทิ้งขยะ หมาคาบเข้าไปเลี้ยงข้างใต้โบสถ์หลายวัน ตอนนั้นเจ้าแมนอายุห้า-หกขวบ เห็นหมาวิ่งเข้าออกใต้โบสถ์ คลานตามหมาเข้าไปเห็น ก็เลยอุ้มออกมา มันร้องจนไม่มีเสียงแล้ว เลือดแห้งกรังอยู่ครึ่งหน้า ท่านเจ้าอาวาสให้แม่ชีเลี้ยงจนเดินได้เตาะแตะ มันจำแมนได้คลอเคลียประจบไม่ห่าง เมียผมสงสารก็ขอแม่ชีมาเลี้ยงไว้เหมือนลูก แมนก็รักมันเหมือนน้อง”

“อ้อ คุณผู้หญิงเลี้ยงเธอมาหรือครับ...” เขาหันไปถาม

“ไม่ใช่ฉันหรอก..!”

“เป็นแม่ของแมนครับ เธอตายไปหลายปีแล้ว”

“ตายเพราะนั่งลูกผีนี้แหละ”

“แม่ครับ...”

“แม่ไปนั่งพักก่อนดีกว่า” คนเป็นลูกสาวเสียงเข้ม ดึงมารดาผู้อารมณ์เสียจากไป

ชายสูงวัยอธิบายไม่เต็มเสียง “ตั้งแต่แม่บ้านผมเข้าบ้านมาก็เข้ากันไม่เคยได้ เด็กมันต่อต้านเกรต่างๆ ทำให้แม่พวงกลัว.....”

แล้วกลายเป็นเกลียด... ภรรยาพอจะเดาออก

เขามองหญิงต่างวัยที่ตึงรั้งกันออกไป ท่าทีของหญิงสาวบังคับขึงขัง หญิงสูงวัยแม้จะเฉยๆ ก็ยืนยอ ค่อยๆ ตาม

“แต่ก็คงเข้ากับพี่สาวได้ดีใช่ไหมครับ”

“ดีอะไรได้ ตั้งแต่เข้าบ้านมา กายมันหวงแมนก็เลย.....”

“พ่อพาแม่พวงกลับไปก่อนเถอะ” แมนไทรีบแทรก

นายสมานชะงัก “ได้ๆ แล้วทางนี้ล่ะ”

“ผมจะจัดการเอง คงไม่มีอะไรหรอก”

“จะจัดการอะไรกันหรือครับ” กณาทถามยิ้ม ๆ

อีกฝ่ายบ่นยิ้มเจื่อน ๆ “คือผมอยากจะพาลูกกลับบ้านครับ”

“อ้าว ทำไมจะรีบพาลูกกลับบ้าน อยู่กับหมอนาน ๆ จะไม่ดีกว่า หรือ ให้แน่ใจว่าแข็งแรงจริง ๆ ก่อน ถ้ามีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายละก็ ผมจัดการให้ก็ได้ครับ”

“ไม่เกี่ยวกับค่าใช้จ่ายหรอก เบิกประกันได้หมด....”

ผู้สูงวัยพูดอย่างจะตัดไมตรี ฝ่ายคนหนุ่มรีบแทรกกว่า

“คือพ่อเป็นห่วงน้องนะครับ อยากพาลูกกลับบ้านจะได้ช่วยกัน ดูแลได้ตลอดเวลา”

คำว่า “เบิกประกันได้” และท่าทีที่ลูกชายรีบกลบเกลื่อนทำให้ กณาทสะดุดใจ แต่ก็ทำเป็นไม่ได้รู้สึกผิดแปลก พูดเสียงซื่อ

“อยู่ที่นี้ หมอพยาบาลก็ดูแลได้ตลอดเวลาเหมือนกัน และยังมี อุปกรณ์รักษาพยาบาลครบ น่าวางใจกว่าพาลูกกลับบ้านนะครับ”

“เราเลือกที่จะพาลูกกลับบ้านเพราะว่าไม่สะดวกมาโรงพยาบาลบ่อย ๆ แล้วก็ไม่ใช่ชอบความวุ่นวาย” นายสมานเปลือเสียงแข็งเพราะหงุดหงิด แต่แล้วก็รู้ตัว ทำทีกลับอ่อนลงพูดเสียงอ่อน ๆ ที่ยังอารมณ์ขุ่น

“ลูกบอกว่าคุณ... เอ่อ... ผู้พัน... ช่วยเขาขึ้นจากน้ำทั้งสามคน ผมขอบคุณมาก แต่ว่าตอนนี้พวกเขาปลอดภัยแล้ว หมดธุระ... หมดภาระของคุณแล้ว..! ให้เราดูแลกันเองเถอะนะครับ”

“แต่ว่าผมคงยังไม่หมดธุระเสียทีเดียว ผมยังต้องให้การกับ เจ้าหน้าที่ตำรวจในเรื่องอุบัติเหตุด้วยนะครับ”

“คุณหมายความว่ายังไง..! จะกล่าวหาอะไรผมหรือ..!”

“อะไรนะครับ..?”

“พ่อครับ พ่อไปพักผ่อนก่อนเถอะ...” ลูกชายรีบปราม หันมา บอกนายทหารว่า

“พอกับแม่เป็นห่วงจนนอนไม่หลับแล้วก็เหนื่อยมากก็เลย จูงเดินไปบ้าง ต้องขอโทษด้วยครับ”

“ครับ ผมเข้าใจ...”

“ถ้าอย่างนั้นละก็อย่าให้พวกเราต้องรบกวนคุณอีกเลยนะครับ” เขายกมือไหว้ พูดเหมือนจะตัดการติดต่ออย่างสุภาพ “ขอบคุณ อีกครั้งครับ สำหรับทุกอย่าง”

กณาทกลับพูดยิ้ม ๆ เหมือนไม่เข้าใจความประสงค์ของอีกฝ่าย “ผมจะถือว่าเป็นการขอบคุณจากใจจริง ถ้าได้พบน้องผู้หญิง สักครั้งหนึ่งก่อน จะได้สบายใจว่าเธอดีขึ้นแล้วจริง ๆ”

“คุณจะสนใจอะไรมันหน้าหนา หน้าตามันน่าเกลียดน่ากลัวและ นิสัยมันก็แปลกประหลาดจนไม่มีใครรับไหวอยู่แล้ว...”

“พ่อครับ...” แมนไทจับแขนบิดาอย่างปราม ก่อนจะหันกลับมา “ถ้าคุณต้องการอย่างนั้นก็ได้อีครับ เชิญตามสะดวกเลยครับ แต่ว่า เธอกำลังหลับพักผ่อนอยู่ กรุณาอย่าทำให้เธอตื่นนะครับ”

“ถ้าได้พบร่างกายสบายดีแล้ว คุณคงวางใจได้สักทีนะ”

“ครับ” กณาทตอบรับ

โรงพยาบาลเอกชนไม่เข้มงวดนักเรื่องเวลาเยี่ยม ดังนั้นเขาจึง สวมเสื้อคลุม เปลี่ยนรองเท้าปลอดเชื้อแล้วเดินผ่านนางพยาบาลที่ยิ้ม ต้อนรับเข้าไปถึงเตียงคนป่วย หญิงสาวอายุยังเยาว์นอนเหยียดยาว ตัวตรง ใบหน้าตั้งตรงแข็งทื่อราวกับไร้ชีวิต ใบหน้าซีดที่เกลี้ยงเกลา มีสีขาวจืด ตัดกับสีเข้มของคิ้วที่ได้รูปเรียวสวยและผมดำยาวที่สยาย อย่างเป็นระเบียบอยู่บนหมอนสีขาว

เธอหนึ่งจนเขาต้องจับตามองอย่างเพ่งพิศ สัญญาณของอุปกรณ์ ตรวจวัดที่มีสายเกาะเกี่ยว รายงานว่าหัวใจเธอเต้นช้าสม่ำเสมอเหมือน นักกีฬาที่แข็งแรง ความดันโลหิตปกติ แต่ช่วงอกและท้องกลับ ไม่เคลื่อนไหวแสดงถึงอาการหายใจของคนปกติแม้แต่น้อย เธอหนึ่งสนิท เหมือนคนตาย

เขาก้าวเข้าไปจนชิดเตียงพลางพินิจดูอยู่เป็นนาน

แล้วทันใดนั้น เธอก็ลืมตาขึ้น

กณาท อดตกใจไม่ได้ ถอยหลังกลับไปหนึ่งก้าว แต่ดวงตาคู่สวย ที่กลับทอประกายวาววับคล้ายสนุกที่ทำให้เขาตกใจ ได้สลายความน่าพรันพริ้งลงไปอย่างสิ้นเชิง

“ทหารใหญ่ขวัญอ่อน” เสียงเธอน่าฟังไม่น้อยเลย

“เธอ... พี่นแล้ว...”

“ถ้าไม่พีนจะพูดได้หรือ”

เขาจ้องมองเธออย่างแปลกใจเป็นที่สุด ก้าวเท้ากลับเข้าใกล้

“พีนนานแล้วไซ้ใหม่ แล้วแกล้งหลับทำไม”

“ถ้าไม่แกล้งหลับ ปานนี้ก็ถูกพากลับบ้านแล้วซี”

“แล้วไม่อยากกลับบ้านหรือ”

“อยาก... และไม่อยาก...”

“ทำไมล่ะ”

“ช่างเถอะ” สีหน้าเธอเหมือนขีดเขียนต่อดวงตาคมเข้มที่จ้องมอง และซีกหน้าสีขาวก็เรือแดงขึ้น เธอละสายตาจากใบหน้าเขา จับผมที่ยาวสลวยขึ้นบิดใบหน้าข้างที่หน้าเกลียดของตนเองไว้

“ตอนนี้ฉันไม่ควรจะกลับบ้าน ฉันจะต้องไปกับคุณ”

“อะไรนะ..!”

“เทพพาฉันกลับมา บอกให้มาช่วยคุณกับคุณฟ้ารุ่ง”

กณาทพูดอะไรไม่ถูกอยู่เป็นครู่ก่อนจะถามเสียงเข้มโครทๆ

“เธอรู้จักพวกเราได้ยังไง เธอต้องการอะไรกันแน่..!”

“บอกแล้วว่ามาช่วย... กลับมาช่วย...”

“กลับมาจากไหน”

“ความตายไง”

“เหลวไหล..!”

เธอยกไหล่ “ไม่เชื่อก็ตามใจ แต่ว่าเวลานี้ฉันเป็นคนที่เหมาะสมที่สุดแล้ว ถ้าคุณปล่อยให้พวกนั้นพาฉันไป ใครจะช่วยคุณสองคนได้ทันเวลา ฟ้ารุ่งจะตาย ใครจะดูแลลูกชาย...”

“นี่มันเกินไปแล้วนะ..! หยุดพูดเรื่องเหลวไหลได้แล้ว..!”

หญิงสาวหลับตาลงทันที

“เธอเป็นใคร เธอรู้เรื่องของพวกเราจากห้องสมุดของมูลนิธิไซ้ใหม่... ที่นั่นคงเก็บรายละเอียดเรื่องราวต่างๆ ไว้มากเกินไปแล้ว รวมทั้งเรื่องรำพึงรำพันของผู้หญิงที่กำลังเสียใจสองคนด้วย ฉันคงต้องเข้าไปตรวจดูสักทีแล้วละ... เธอไปที่มูลนิธิบ่อยๆ ไซ้ใหม่..!”

กณาทพูดด้วยความรู้สึกขัดแย้งต่อต้าน หญิงสาวกลับหลับตานอนตัวตรงนิ่งสนิทเหมือนหุ่นยนต์ ไม่ว่าเขาจะพูดหรือถามอะไร เธอก็ไม่ขยับเขยื้อนจนเขาอ่อนใจ ถอนใจแรงแล้วหมุนตัวกลับ

“คืนนี้อย่าไปเลย”

เสียงดังเรียบๆ ทำให้เขาชะงัก หันกลับมาถาม

“อย่าไปไหน”

“บ้านหญิง”

“เดาเก่งนี่...!” กณาทกระแทกเสียง

“ถ้าไม่อยากยุ่งยากก็อย่าไป”

“ชีวิตผมยุ่งยากทุกวันอยู่แล้ว ถ้าไม่ยุ่งคงเป็นเรื่องแปลก”

“ถ้าคุณก้าวเข้าไปแล้วจะถอนตัวไม่ได้”

“เพื่อเจ้า..!”

เขาสาวเท้าออกไปจากห้องทันที นี่ก็คงเป็นเรื่องยุ่งยากอีกเรื่องหนึ่งกระมัง พอทันที แม่สาวแปลกประหลาดสืบแปดมงกุฎ ถ้ายู่ใกล้กันอีกหน่อย เขาคงต้องสมองระเบิดเพราะคำพูดแปลกๆ ของเธอแน่ๆ

ห้องรับแขกขนาดใหญ่ที่หรูหรา มีบรรยากาศเคร่งเครียดจริงจัง ผู้ชายสี่คนนั่งสนทนากันอย่างระมัดระวัง โดยที่สุภาพสตรีแม่ลูกเจ้าของบ้าน ผลัดกันนำเครื่องดื่มและผลไม้เข้ามารับรองเป็นระยะ ขณะที่บรรดาสาวใช้ถูกห้ามไม่ให้เข้าไปในบริเวณเพราะไม่ต้องการให้ได้ยินเรื่องสนทนา

กณาท ที่เรียบง่าย นั่งอยู่ในท่ามกลางชายสูงวัยที่ภูมิฐานด้วยอำนาจบารมี แต่กลับเป็นคนที่ผู้ใหญ่อื่นๆให้ความสนใจเป็นที่สุด ทั้งสามได้เกริ่นนำถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ บ้างแล้วในช่วงเวลาอาหาร และได้เอยถึงผู้มีอิทธิพลในประเทศเพื่อนบ้านผู้หนึ่ง ครั้นเมื่อมีอาหารผ่านไป และทั้งหมดพากันย้ายที่นั่งมาสนทนากันต่อที่ห้องรับแขก

เป้าประสงค์ของเรื่องจึงถูกขยายออกมา

“ลูกชายคนเล็กของผมไปเรียนที่เมืองนอกนานหลายปี เพิ่งกลับมาไม่กี่เดือน มันไม่รู้เรื่องรูปร่างว่าอะไรทำได้อะไรทำไม่ได้ ตามเพื่อนเข้าไปเที่ยวไปเล่นการพนัน แล้วเกิดไปยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงจนมีเรื่องกับผู้มีอิทธิพล พวกมันจับตัวเขาไว้แต่ปฏิเสธว่าไม่รู้ไม่เห็น ทางเราไม่ยอมเกี่ยวข้องกับเพราะไม่มีหลักฐานที่จะกล่าวหาและทางนั้นก็เป็นคนสำคัญ กลัวว่าจะเกิดผลเสียหายแล้วลูกกลมใหญ่โต... ผมส่งคนเข้าไปเจรจา แล้วลูกน้องทางนั้นแอบต่อรองมาที่จะพาคนของเราเข้าไปพาลูกชายผมออกมา....”

กณาทได้รับรู้ว่า ภารกิจในเรื่องนี้คือการข่มขู่แดนเข้าไปพาดตัวชายหนุ่มที่ถูกพุดถึงกลับมาอย่างปลอดภัย และไม่ให้เกิดเรื่องปะทะที่จะสะเทือนไปถึงทางการ และในขณะนี้ที่เขายอมเข้ามาเกี่ยวข้องกับจนได้รับรู้เรื่องราวทั้งหมดแล้วก็เข้าไปไม่ได้เลยที่จะปฏิเสธแล้วถอยหลังกลับ

“มีทางทำอะไรได้ไหม ณาท”

เจ้านายของเขาถามอย่างเกรงใจ แต่ก็เกรงใจน้องชายและเห็นใจผู้เป็นสหายที่กำลังหวังโยบุตรชายยิ่งกว่า กณาทเดาใจนายออกและนายก็เดาใจเขาได้ เขาไม่เคยลังเลทอดทิ้งที่จะตอบรับภารกิจเสี่ยงอันตรายมาก่อน ทั้งพื้นที่ที่เกิดปัญหาาก็เป็นที่ซึ่งเขาเคยเดินทางไปปฏิบัติหน้าที่ราชการมาก่อน

“ผมขอฟอร์มที่มงานและตรวจสอบข้อมูลต่างๆ ให้แน่ใจก่อนครับ คิดว่าคงมีเวลาไม่มาก ผมขออนุญาตเริ่มงานทันทีครับ”

ท่านผู้ใหญ่เอื้อมมือมาตบไหล่เขา

“ดีมาก ณาทต้องการใคร ข้อมูลหรืออะไรก็ตาม บอกมาได้เลย พี่จะจัดการให้ พี่เชื่อมือณาท”

ผู้ใหญ่อีกสองคนแสดงท่าทีคลายใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่ เป็นบิดา ที่ถอนใจอย่างยินดี กล่าวขอบคุณครั้งแล้วครั้งเล่า

“ผมก็จะหาให้ทุกอย่างที่ผู้พันต้องการ ขอให้บอกมากแล้วกัน จะต้องใช้เงินใช้ทองก็สืบล้านผมก็จะจัดให้”

“ทางนั้นต้องการเท่าไรก็ต้องจัดไปตามนั้นครับ”

“ผู้พันคงรู้ชะว่าเรื่องนี้เป็นความลับ” คหบดีผู้เป็นเจ้าของบ้านพุด “ผมกับเพื่อนกำลังจะทำงานการเมือง จะต้องไม่มีเรื่องมัวหมองไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อยเพียงใดก็ตาม”

ยังไงๆ เรื่องนี้คงไม่ใช่เล็กน้อย แต่กณาทก็ได้แต่รับคำอย่างสุภาพ “ครับ ผมรับทราบครับ”

“เรื่องเก็บความลับไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ไว้ใจณาทได้”

ท่านแม่ทัพรับรอง

เมื่อหมดธุระกับท่านผู้ใหญ่ทั้งสาม กณาทก็ขอลากลับ หญิงสาวผู้เป็นเจ้าของบ้าน ซึ่งให้ความใส่ใจ ทั้งนั่งใกล้ๆ ในช่วงเวลาอาหาร ได้เดินมาส่งที่รถ พุดกับเขาอย่างอ่อนหวานทั้งยังจับแขนเขาอย่างเป็นกันเอง

“ขอบคุณณาทมากนะคะ ครอบครัวยุกับคุณลุงสุชาติผูกพันกันเหมือนญาติ ซาคริตเป็นเหมือนน้องชายที่วิ่งเล่นมาด้วยกัน เขาอายุสี่สิบเจ็ดปีแล้วแต่ว่ายังเหมือนเด็กไม่รู้จักโต พวกเราร้อนใจและเป็นห่วงเขามาก”

“ผมจะพยายามให้ดีที่สุดครับ”

“เป็นงานที่เสี่ยงอันตราย ณาทกล้าหาญมาก”

การล่ำลาใช้เวลาพอสมควร และภาพที่สวยงามภายใต้แสงไฟยามดึก ได้ถูกกล้องวงจรปิดบันทึกไว้อย่างชัดเจน.....